

Warszawa, dn. 6 listopada 2013 r.

Pan
Michał Boni
Minister Administracji i Cyfryzacji

Szanowny Panie Ministrze,

Działając w imieniu Stowarzyszenia E-learningu Akademickiego (SEA), zrzeszającego ponad 130 osób zajmujących się wykorzystaniem nowoczesnych technologii w kształceniu akademickim poprzez prowadzoną działalność badawczą i dydaktyczną, pozwalam sobie zasygnalizować problem istotny z punktu widzenia planowanego dalszego rozwoju technologicznego i kształtowania kompetencji cyfrowych w polskim społeczeństwie.

Z dużą satysfakcją przyjęliśmy fakt, że w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa sformułowano cele związane z cyfrową aktywacją społeczeństwa, podwyższaniem kompetencji technologicznych oraz budowaniem popytu na e-usługi i e-treści. Jesteśmy przekonani, że w realizacji wymienionych celów (wspieranych również projektami w ramach PO WER) istotną rolę powinny odgrywać zasoby wiedzy i nowoczesne formy uczenia się przez całe życie – oferowane przez uczelnie wyższe bądź inne instytucje edukacyjne, bazujące na dobrych wzorcach wypracowanych w środowisku akademickim.

Aby sprostać takim potrzebom, uczelnie powinny, wzorem ośrodków akademickich w krajach wysokorozwiniętych, już od wielu lat gromadzić bogate doświadczenia w zakresie stosowania e-learningu. Tymczasem możemy zauważyć, że rozwój zastosowań nowoczesnych technologii w dydaktyce akademickiej w Polsce nie jest tak dynamiczny, jak należałoby oczekiwać. Przeciwnie – można wręcz mówić o stagnacji, a jej główną przyczyną są uwarunkowania prawne prowadzenia zajęć z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (Rozporządzenie MNiSW z dn. 25 września 2007 r., ze zmianami). Obowiązujące uczelnie regulacje prawne znacząco utrudniają rozwój. Najważniejsze bariery wynikają z przyjęcia ograniczenia, iż maksymalnie 60 procent liczby godzin zajęć na studiach może być realizowane zdalnie, a konsultacje i egzaminy muszą odbywać się w siedzibie uczelni (tj. nie mogą być organizowane w innym miejscu, pod opieką nauczyciela prowadzącego zajęcia). Takie warunki prawne uniemożliwiają oferowanie pełnowartościowych studiów zdalnych grupom społecznym znajdującym się w szczególnym położeniu, tj. osobom, których sytuacja zdrowotna, zawodowa czy po prostu życiowa (np. osoby z regionów słabiej rozwiniętych, nieakademickich, samotnie wychowujące dzieci) uniemożliwia podjęcie tradycyjnych studiów. Ponadto wspomniane regulacje utrudniają polskim uczelniom konkurencję na międzynarodowych rynkach edukacyjnych. Dotyczy to oferowania studiów Polonii, dla której rodzima edukacja zdalna byłaby bardzo wartościową propozycją, m.in. umożliwiając podtrzymywanie więzi z krajem i stwarzając lepsze warunki do powrotu w niedalekiej przyszłości na polski rynek pracy. Dotyczy to również ekspansji polskich uczelni na nowe rynki zagraniczne, na których wewnętrzny popyt na edukację wyższą znacząco przerasta lokalną ofertę, z czego korzystają pręźnie działające uczelnie z krajów wysokorozwiniętych.

Stworzenie odpowiednich warunków dla rozwoju e-learningu w kształceniu akademickim umożliwi przeobrażenie uczelni w profesjonalne centra kompetencyjne, służące realizacji idei budowy społeczeństwa informacyjnego w Polsce nie tylko poprzez kształcenie nowych kadr dla gospodarki, ale także poprzez dostarczanie dobrych wzorców innym instytucjom edukacyjnym.

Z wyrazami szacunku

Marcin Dąbrowski
Prezes Stowarzyszenia